

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg ved, at man havde den debat for cirka en uges tid siden i Folketinget, hvor jeg nok tror at de ting blev meget, meget grundigt gennemdrøftet, og hvor hr. Søren Espersen var ordfører for os. Jeg kunne desværre ikke være til stede. Jeg havde faktisk et møde ude i landet, på Bornholm, den dag, så jeg kunne desværre ikke være til stede. Men jeg har i hvert fald hørt, at den sag faktisk blev sat godt og grundigt på plads i forhold til, at man gerne vil misforstå nogle ting; at nogle måske nok udtrykker sig lidt mere kulørt, kan man sige, end andre, og at andre straks griber den og forsøger at få noget meget, meget negativt ud af det.

Det er i hvert fald ikke med til at fremme integrationen, hvis man hele tiden vil punke løs på Dansk Folkeparti, for det er sådan, jeg også lidt har opfattet det, nemlig at man fordrejer. Alene de to ting, hr. Hüseyin Arac kom med her, var en total fordrejning af det, der rent faktisk blev sagt.

Sådan er det, og det har vi lært at leve med, men det er ikke med til at fremme integrationen, når man bevidst vil forsøge at gøre alting negativt. Også på tidspunkter, hvor tingene måske bliver trukket lige lovlig skarpt op.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Det ene minut er for længst gået, og vi siger tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken med fru Pia Christmas-Møller.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det at være folkevalgt forpligter. En af disse pligter er hele tiden at bevare overblikket og holde øje med de udfordringer og problemstillinger, vi står over for, både nu og i fremtiden.

Desværre må jeg sige, at det kniber med de langsigtede forpligtelser i oppositionen. Her vil man løse de udfordringer, vi står over for nu, på bekostning af fremtiden. Gang på gang har vi oplevet, hvordan fru Helle Thorning-Schmidt fremsætter ufinansierede forslag, selvmodsigende udspil og tanker og ideer, der ophæver hinanden, hvis man ser dem i sammenhæng.

Lad mig referere til Jyllands-Posten, der for et par måneder siden havde et interview med fru Helle Thorning-Schmidt. Det blev her klart sagt, at det første mål for Socialdemokratiet er at genoprette den offentlige sektor – spændende, spændende – i forhold til, hvordan den så ud, da den borgerlige regering kom til.

Kl. 17.35

Lad os lige lade det mål stå et øjeblik, og lad os så tænke igennem, hvad det ville føre til af konkrete tiltag. Det må jo betyde, at den offentlige sektor skal tilbage til situationen i 2001, da Nyrup Rasmussen var statsminister. Og det vil betyde, at 510 betjente skal fyres. Så har vi situationen, som den så ud i Nyrup Rasmussens regeringsperiode. Det vil betyde, at vi skal have gennemført 98.000 færre operationer, for så har vi situationen, som den så ud på hospitalerne under Nyrup Rasmussens regeringsledelse. Prisen i børnehaverne skal øges med 20 pct., for så har vi situationen, som den så ud under den socialdemokratiske ledede regering op til 2001. Og de 80.000 danskere, der har fået job, og som er kommet i arbejde, er kommet i beskæftigelse, kan godt regne med at få en fyreseddel, for så er situationen, som den så ud under Nyrup Rasmussen.

Genopretning, genopretning – jeg tror, at de fleste mennesker vil oversætte disse ting til at være mere lig brutal nedskæring. Det er tom snak, når fru Helle Thorning-Schmidt prøver at fremmane et billede af den offentlige sektor som værende forsømt i de år, hvor vi har haft en borgerlig regering. Tværtimod kan det konstateres, at der har været massive velfærdsforbedringer.

Det kan godt være, at man kan finde et eller måske to eller måske flere socialdemokratiske forslag, der for nogle få vil varme her og nu, men for de mange og ikke mindst for de fremtidige generationer er der endnu flere, der får det koldt og klamt. Socialdemokraterne og De Radikale vil smide regningen i børneværelset. SF og Enhedslisten vil smide stakkevis af regninger i børneværelset. Lad mig sige, så det ikke kan misforstås: Det er ikke konservativ politik. Vi sætter en ære i at gøre samfundet endnu bedre og mere robust for dem, der kommer efter os, og vi vil betale for de fornøjelser undervejs, som vi har glæde af.

Bortset fra den langsigtede uansvarlighed er det imidlertid svært at få øje på, hvad der i øvrigt binder oppositionen sammen. Socialdemokraterne siger, at de accepterer skattestoppet – ganske vist, at det kun er af taktiske årsager – men det gør De Radikale og SF til gengæld ikke. De vil derimod brandskatte bl.a. boligejerne. Det vil Socialdemokraterne vistnok ikke – endnu da. Hvor er den fælles enighed om et så væsentligt spørgsmål?

Socialdemokraterne går ind for regeringens udlændingepolitik. De Radikale, SF og Enheds-